

TOLDALAGHY PÁL:

VERSEK

KÉSŐ ÓRHELY

Mi lett belőlem? szárnyas, szép hajamból,
bogárszememből, mely gidát lesett
s halk szüzeket az esti fák kódében?
Barátaim, bizony, ellépkedett
gyermekkorunk lugasai előtt az
évek apátja nagy, deres lován.
Álmélkodom és búsulok e téiben.
Álmélkodom és ráhajtom sovány,

vén fejemet tollforgató kezemre,
mint hű vitéz a hajdan végeken.
Kint hull a hó, csomókban és pihékben
s mezítláb indul árva életem
a téli éjbe lámpás, kis cselédként.
A tél köréje fonja pettyezett
nagy gyűrűit. — Mi lesz, vidám barátok,
ha jeltelen e téiben elveszek?

Mert gyors a szél és hajnalra befujja
a lányomokat sűrű hóval. Én
búcsúznék most és rátok gondolok, míg
az ifjúság e késő órhelyén
már csak pislogva ég a lámpa lángja
s egy fáradt hajfűrt lassan elzuhan.
Valószínűtlen lett minden valóság,
mint szőke fény az árnyas zsaluban.

TÉLI RÓZSASZAG

Riadtan nézed, merre, hol vagy?
Nincs láthatár és lám, az út,
hol lábaink sokat loholtak,
az is, az is a hóba bútt.

Még neszt se hallasz, mint a részeg.
A vér füledben is dobol.
Kibélelt, tompa, téli fészek
a táj s te itt elkárhozol.

Levél helyett a fákon ölnyi
hüllőket lóginyáz a szél.
Szemüket látod tündökölni
s ki tudja, mégis egy sem él.

Nem élnek, holtak, ó, a kertek.
Húsuk lerothadt. Vége lett.
Ha mégis édeset lehelnek
orrodba, ők kísértének

a rózsák, már a zord halálnak
ledér lidércke-lányai.
Halkan körötte vihorásznak
és véred szájuk szíjja ki.

Toldalaghy Pál